

Jong Muziek editie 2007 : de jury, bestaande uit Antoine Legat, Frans Grapperhaus, Lize Accou, Kurt Blondeel, Patrick Smagghe, Luk Lowyck, Marc Lybaert en Wim De Wulf, heeft tijdens de voorbije week de muziekselectie van Pieter Jan Vervondel beluisterd en bekeken. Het is cliché om het zo te stellen, maar het niveau lag hoog. Het aanbod was breed en gevarieerd. Toch heeft dat de jury niet belet vrij vlug een consensus te vinden en daarnaast één en ander vast te stellen.

4 acts werden geselecteerd om deel uit te maken van de stads-of havennomaden en bijgevolg drie keer hun ding te doen met de mogelijkheid om dat al doende te laten evolueren. 7 Muzikmakers werden geselecteerd om twee concerten te spelen. 1 's Middags in het Fort Napoleon, 1 's avonds in ClubTerminusus. Met als duidelijke opdracht de twee sets van elkaar te laten verschillen in aanpak. Akoestisch en/of solo, sober in de voormiddag, uitgebreid en voluit 's avonds.

Uit de dubbel-formule bleek al gauw dat het ver van evident is naast het schrijven van degelijk songmateriaal ook nog een groep te verzamelen die zich perfect in dat materiaal weet in te passen. Wil men verder gaan dan oppervlakkige instrumentale inkleuring dan vraagt dat een zoektocht naar de juiste mensen en naar de ruimte waarbinnen die zich kunnen bewegen. M.a.w. : de hoeveelheid muzikanten kan niet recht evenredig zijn met het aantal gespeelde noten. Van het niets en absolute stilte tot oorverdovende kloteherrie : maakt niet uit, zolang het klopt met wat en waarom. Daarom waren een aantal solo's in de voormiddag heel interessant maar losten ze de gewekte verwachtingen 's namiddags niet in.

Een tweede vaststelling : de taal die men bij songs hanteert geeft vorm aan wat men wil vertellen. In heel wat acts blijkt die taal een soort hutsepot te zijn van tussentaal, algemeen nederlands (trouwens een taal die mettertijd helemaal verdwijnt door de stijging van het zeepeil en de opwarming van de aarde, om het met Arno te zeggen : 'Binnen dertig jaar staat de zee tot in Koekelberg waar hebben ze het eigenlijk over', maar dat overigens geheel terzijde) tussentaal dus, AN, dialect en nog van alles ertussenin, zonder spankracht, en te weinig vanuit een weloverwogen idee of een emotionele behoefte.

Derde vaststelling : het is een goede zaak, met betrekking tot de havan – en stadsnomaden, dat mensen kunnen groeien op de plek waar ze een paar dagen bezig zijn. De jury vond dan ook dat de acts die binnen de nomaden geprogrammeerd waren, perfect pasten binnen dat concept.

De acts zelf dan : een korte wandeling in chronologische volgorde.

Trixie Whitley opende deze editie op verbluffende wijze. Ze bracht in haar solo-act een eigen wereld mee die zowel tekstueel als muzikaal niemand onberoerd liet. Klasse van het hoogste niveau, ondanks haar stemproblemen. Wie op haar leeftijd pakweg een song als 'Strong Blood' uit de pen en de toetsen krijgt is van goeden huize. En dat is ze ook. In de avondset daarentegen bleven we op onze honger : Trixie blijft een straffe madam, met een onwaarschijnlijk mooie stem, maar de groep errond wilde niet overtuigen : gebrek aan interactie, alles volgespeeld, met een volslagen gemis aan subtiliteit waardoor meteen een jammerlijk gebrek aan dynamiek opdook. Tijd voor Trixie om van haar kloten te maken. Wij weten inmiddels zeker dat ze die heeft.

This is where my saturn sleeps verraste ons in Fort Napoleon op een eigenzinnige set. De groep rond zanger-gitarist Filip Maes trakteerde op sfeervolle instrumentale composities, die breed uitgespeeld ruim tot de verbeelding spraken. Daarbij dient gesteld dat deschaarse zanginterventies van Filip Maes indruk maakten. Dit smaakte naar meer. Plots kreeg alles richting, definitie... en we begrijpen dan ook niet goed waarom van dit zangaspect zo weinig gebruik wordt gemaakt. In de avondset bleven we ook hier op onze honger. Na de beloftevolle set van de voormiddag kabbelde het avondoptreden en bleken heel wat nummers inwisselbaar te zijn door een gebrek aan

diepgang en uitwerking : sfeervol, zonder meer. Bovendien was ons voor het avondconcert een psychedelische kant beloofd, die ons op een of ander wijze moet ontgaan zijn.

Op dag drie kregen we **The Nursery Rhyme**, singer-songwriterproject van Jasper Stockmans. Bij de eerste drie nummers van zijn concert werd de nieuwsgierigheid meer dan gewekt. Een mooie stem. Speelt goed piano en gitaar. Hij heeft ook een aantal knappe teksten. En hij is iemand om in huis te halen : spreekt met twee woorden en is nooit verlegen om sorry te zeggen waar nodig. Laat uw dochters met hem uitgaan, hij brengt ze ongeschonden thuis. Precies daar mangelt het. Hier missen wij een gemeente fuck you. Knappe ingrediënten. Daar niet van. Maar ze worden in ieder nummer opnieuw gebruikt : falsetto's, het aangeven van de tempi met gedempte gitaarsnaren, de harpeggio's op piano aan het eind van iedere song. En bovendien moet iemand die stringknop uit zijn piano halen, want voor hij het weet woont hij samen met Richard Clayderman. De muzikanten in de avondset voegden weinig toe, behalve inkleuring, inkleuring, inkleuring. Wij krijgen graag tegen onze kop af en toe. Dat hebben we hier gemist.

Kampus Kwadraat bracht heel zijn familie mee: grote band dus alles uitverkocht. Stel u voor : de binnenkoer van Fort Napoleon. Een celliste en een violiste zetten in, en dan verschijnt een groep jonge gasten die eruitzien als de Oostendse versie van de Amish, of als de orkestklas van een Sefardische Jodenschool : witte hemden, zwarte hoeden en daaronder krullen en dreadlocks die voor deze keer zeer orthodox aandoen. Deze groep bestaat nog geen jaar en zet 's ochtends een set neer die beklijft door frisheid, muzikaliteit en spelplezier. Een eenmalige akt die ze voor Taz in elkaar hebben gezet : uitgebreide bezetting met strijkers, luit, perkussie... Een schitterend concert in hun moers taal. Voor de eerste keer een groep waarbinnen elke muzikant ruimte kreeg om zijn ding te doen en iedereen speelde in functie van iedereen. Dynamiek kortom. 's Avonds zagen we dezelfde groep terug in een rockachtige versie van hetzelfde materiaal. Zonder strijkers. En dat vonden we jammer. De songs van Kampus Kwadraat zouden volgens ons best gebaat zijn bij een mix van de twee. We zijn ervan overtuigd dat de groep dit perfect kan dragen en dat dit een dimensie kan toevoegen aan een projekt wat wij op zich zeer interessant vonden.

Jonas Leemans presenteerde op Taz het eindwerk waarmee hij afstudeerde op Herman Teirlinck. Hoewel de meningen over het ochtendconcert verdeeld waren, vond de jury het avondconcert bijzonder interessant. Unaniem. De eerste die in zijn avondset echt overtuigde. Schitterende teksten en dito composities, waarin humor en ontroering constant in elkaars nek beten. Gekoppeld aan een inventieve begeleiding van drum, bas en viool, ... En wat een presence, wat een persoonlijkheid... Jonas bezigzien is begrijpen wat het woord goesting betekent. In al zijn facetten. Pure klasse.

Keefman is het afstudeer project van Tom Kets aan het Herman Teirlinckinstituut. In de voormiddag, presenteerde hij een naar ons gevoel te sobere set, en diezelfde set leed in 's avonds aan overkill. Tom Kets schrijft een aantal mooie songs, o.a het lied over Alzheimer ,wat verraste door de manier waarop de dingen duidelijk werden zonder ze te benoemen en een song als 'In dit Nederland' . Maar de jury had last met het soort gespeelde rockattitude die de avondset overheerste. Het volume duwde de stem bijwijlen compleet in de hoek, waardoor een en ander geregeld de mist inging.

Hannelore Bedert heeft een mooie stem, speelt goed piano, en wet een publiek voor zich te winnen door de open manier waarop ze op podium staat. Volgens haar biografie is ze recent geregeld gelauwerd voor haar songs. Het weze haar gegund, maar toch missen we hier diepgang. Alles is mooi en goed gedaan, maar we zouden Hannelore graag buiten de lijnen zien kleuren. Daarnaast zijn haar songs zijn soms te braaf voor het soort rockmatige begeleiding die daardoor soms opgekleefd klinkt.

Sam Wouters presenteerde in zijn eentje een sfeervolle set waarbij hij zichzelf meer dan behoorlijk begeleidde aan de piano. Sam graaft in zichzelf. Geeft zich bloot, en wil zijn songs laten snijden als een mes. Soms lukt hij daar ook in, en zit hij tekstueel op het juiste spoor. Maar het gevaar van de zwaarte ligt permanent op de loer. Een val die hij soms niet weet te vermijden wanneer de pathos de bovenhand krijgt. En dat is net jammer omdat zijn werk zichzelf daardoor dreigt te onkrachten en de ontwapening wegblijft.

Andy en Carolien is een project van Torkest., waarbij Sebastien De Waele een aantal songs van Lou Reed naar Oostende heeft overgeplant en deel laat uitmaken van een verhaal over de visser Andy en zijn geliefde Caroline. Met een minimum aan begeleiding, via een summiere vertelling door Sebastien De Waele en Mieke Dobbels en door de knappe minimale interpretatie van het werk van Lou Reed met muzikant Piet Verbiest wordt hier een voorstelling neergezet die aan de ribben kleeft. Hoogst ontroerend en in al zijn eenvoud stief schone gedaan. Voor ons een van de hoogtepunten van Taz 2007.

Liesa Van der Aa liet zich tijdens deze editie kennen als een absoluut talent. Onwaarschijnlijke creativiteit, gekoppeld aan flair en gevoel voor humor, binnen de zeer eigen wereld die ze creëert. Haar experimenten met de loopstation waren misschien iets te uitgebreid, en de Franse teksten misschien niet echt helemaal je dat en haar Engels is, vindt ze zelf, niet om over naar huis te schrijven. En ja, dan geeft ze weer een uitleg over pianopedalen die nergens op slaat. En al die maars maken haar net tot wat ze is : een eigenzinnig konijn, dat lief en gevaarlijk haar eigen weg gaat. Het liedje over 'Leon' was van een zelden geziene muzikale kwaliteit. En Tom Waits werd eer aangedaan door de manier waarop ze hem interpreteerde. Er zijn er al meer die voor minder gesneuveld zijn. In het oog houden, op zijn minst, zouden we zeggen.

En als laatste groep : **Black Heart Rebellion**. Een donkere ruimte met zachte noise en een aantal videoschermen die de ruimte verlichten. Het publiek verzamelt zich en dan barst de hel los : een muzikale explosie met een zanger, die rug publiek zijn ziel uitschreeuwt. Screaming, zo heet ook het genre waar deze muziek onder ressorteert. Deze act had cohesie, appelleerde aan uitingen van hedendaagse jongerencultuur en was binnen zijn genre ook perfect gedaan. Confronterend en extreem. Ook dit hoort thuis binnen dit festival , omdat dwarsheid zijn plek verdient.

Voor de Jury Jong Muziek zijn dit de winnaars van de editie 2007 :

Jonas Leemans en Torkest met Andy en Caroline.